

SỐ 199

NĂM TRĂM VỊ ĐỆ TỬ CỦA ĐỨC PHẬT TỰ NÓI VỀ BỐN KHỞI

Hán dịch: Đời Tây Tấn, Tam tạng Pháp sư Trúc Pháp Hộ.

Khi Đức Phật còn tại thế, có một vị Long vương tên là A-nậu-đạt (*đời Tần gọi là Vô Phàn*). Bấy giờ, Thế Tôn độ riêng cho các vị Bồ-tát có uy đức lớn tại cung điện báu của vị Long vương ấy. Cung điện đó tọa lạc tại núi Côn lôn, nơi bắt nguồn của năm con sông (*Ngũ hà*), đứng tại đây có thể trông thấy tất cả. Tại vùng ấy có một ao nước mọc đầy hoa báu bảy màu. Nước trong ao có đủ tám vị ai uống nước đó liền biết được các hạnh nghiệp đã làm trong đời quá khứ.

Bấy giờ Long vương thỉnh Đức Phật Thế Tôn cùng năm trăm vị đệ tử thượng thủ của Ngài đến thọ thực. Sau khi thọ trai xong, Đức Phật và chư Bồ-tát ngồi trên tòa sen, giảng nói lại những nhân duyên tội phước đã tạo trong đời quá khứ. Tất cả các Bồ-tát đều do những nghiệp nhân rất nhỏ nhiệm nên nhận lãnh báo ứng luân chuyển trong nhiều đời nhiều kiếp không thể tự tế độ, phải nhờ gặp Bạc Chánh Giác mới có thể độ thoát. Lúc ấy mỗi vị đều tự soạn các bài kệ tụng.

M

Phẩm 1: ĐẠI CA-DIỆP (19 bài kệ)

Phật, Bậc Pháp Ngự khắp trời người
Đến Xá-vệ đoạn trừ triền phược
Thân căn tịch tịnh, đức cao vời
Như Lai truyền dạy các Tỳ-kheo:
“Kỳ hoa dị thảo nhiều vô số
Bốn dòng tuôn chảy về bốn phương
Rồi lại hợp chung quay về biển
Tư-dầu, Na-đề hai nguồn sông
Nơi ấy sức người không thể tới
Nhẹ vượt tầng không mới đến đước
Mau cùng Ta đến vùng tuyên lãnh.”
Chúng Tỳ-kheo vâng lời giáo huấn
Đều là bậc đạt đại thần thông
Theo lời Phật dạy vận thần túc
Ví như nhận chúa lướt dẫn đoàn
Sải cánh trên không dạo hồ hải
Cùng nhìn nhau lòng rộn niềm vui,
Phật cũng thế, Bậc Đại Thiên Chủ
Cùng các đệ tử nhẹ vượt không.
Đến nơi Phật bảo các đồ chúng:
Việc tiền thân các ông đã rõ
Hãy nói Ta nghe tạo nghiệp gì
Nên nay phước đức thật vô lượng.
Đệ tử Phật là ngài Ca-diếp
Tợ như sư tử dạo non sâu
Các kiếp trải qua không dám giấu
Kính tỏ bày hạnh nghiệp tiền thân:
“Xưa con thu hoạch ruộng lúa mạch
Dành một phần dâng Phật-bích-chi
Tâm vô lậu, niệm vui giải thoát
Thường cúng dường bậc Hạnh tịch không.
Lúc ấy lòng con luôn nguyện ước
Suy tư, tìm kiếm pháp Thượng thừa
Cùng người đồng chí hợp một nơi
Khi mạng chung sinh cõi Uất-đơn
Hưởng phước báo do nhân duyên ấy.
Uất-đơn-việt ngàn đời sinh lại
Thắng mạng Thiên, sau đó hóa sinh
Thân Thiên tướng đẹp không ai sánh
Con nương phước ấy tu đức hạnh
Đạo-lợi Thiên cung sống ngàn đời
Được tướng mỹ diệu, luôn tự tại
Trang điểm hoa, hương và ngọc báu

*Thọ mạng tròn đủ, xả thân trời
Lại trú thân nơi cõi Uất-đơn
Theo nguyện quá khứ nên có duyên.
Cũng do phước báo vui hiến cúng
Sinh nhà Phạm chí thật giàu sang
Tài sản sự nghiệp nhiều vô số
Sống trong ngũ dục nhưng chẳng tham
Được Đấng Toàn Giác, Bạc Tối Thượng
Từ bi thương xót truyền giảng pháp
Năm lực, nhất tâm an định căn
Hành theo Thất giác và Bát chánh
Nhờ các pháp ấy nên tâm con
Lậu hoặc vắng lặng, tuệ bừng sáng
Hợp cùng Thánh chúng thân tối hậu
Cùng nhau lia tà, tu hạnh chánh.
Pháp của Như Lai là tối thiện
Khiến người giữ giới tròn chí nguyện
Những điều mong ước đều toại ý
Thân tối hậu, con nay đã đạt
Trừ cội nguồn sinh tử, tử sinh
Dây ái dục đứt hẳn từ đây
Mới xứng gọi là Pháp vương tử
Đệ nhất tịch tĩnh, luôn nhớ đạo
Tâm trong lặng không hề nhiễm vướng
Chí con bền vững không chuyển dời
Ví như núi lớn chẳng lay động.”*

*Như vậy Đức Ca-diếp
Giữa chúng hội Tỳ-kheo
Tại ao A-nậu-đạt
Tự nói duyên đời trước.*

M

Phẩm 2: XÁ-LỢI-PHẤT (12 bài kệ)

*Xưa con là Tiên nhân
Gặp Sa-môn giữa rừng
Bích-chi-phật tôn quý
Y hoại sắc vấn thân
Thấy Ngài, lòng hoan hỷ
Nguyện giặt y cho Phật
Lại vì y ca-sa
Luôn kính thành đánh lễ,
Nên Ngài thương xót con
Hiện thân giữa không trung
Trên dưới phun nước lửa*

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

*Phút chốc liền biến mất.
Con lập tức chấp tay
Tự tâm phát nguyện rằng:
“Mong con ở tương lai
Được thông minh, đại tuệ
Chớ sinh nhà hào quý
Cũng chẳng sinh nghèo hèn
Thường sinh nhà bậc trung
Sa-môn là chí nguyện”.
Bởi nhờ công đức ấy
Con suốt năm trăm đời
Thường làm được thân người
Đời đời làm Sa-môn.
Nay là đời sau chót
Cũng sinh lại cõi người
Nhờ gặp Đấng Chánh Giác
Bậc Đạo Sư tối thượng
Nên được làm Sa-môn
Là con dòng họ Thích
Thành tựu A-la-hán
Diệt độ rất thanh lương.
Đời này được Thế Tôn
Giữa chúng Tỳ-kheo Tăng
Khen con trí bậc nhất
Chuyển vận chánh pháp luân.
Bậc trí Xá-lợi-phất
Ở trước chúng Tỳ-kheo
Tại ao A-nậu-đạt
Tự nói về tiền thân.*

M

Phẩm 3: MA-HA MỤC-KIÊN-LIÊN (15 bài kệ)

*Xưa con là Tiên nhân
Nhàn cư ở giữa rừng
Có người đến chỗ ấy
Xin con làm Sa-môn
Con bèn cạo râu tóc
Giặt y phục cho người
Vá xong rồi nhuộm y
Trong lòng tự vui sướng.
Vị ấy lui sang bên
Thẳng thân ngồi kiết già
Hiện thân Bích-chi-phật
Bay vút lên hư không.*

Lúc đó con phát nguyện:
“Nay Ngài hiện sức thần
Mong con cũng như thế
Có đại lực thân thông.”
Bởi nhờ phước đức ấy
Ở chỗ nào sinh ra
Trên trời hay cõi người
Phước đức đều sáng rực.
Nay là đời sau chót
Lại thọ sinh nhân gian
Nhờ gặp Đấng Chánh Giác
Bậc Đạo Sư tối thượng
Xuất gia làm Sa-môn
Con Pháp vương họ Thích
Đạt quả A-la-hán
Diệt độ trong thanh lương
Chỉ làm ít điều thiện
Được vô lượng an ổn.
Con từng làm điều ác
Nay thưa xin lắng nghe,
Phía Đông La-duyet-kỳ
Sinh con nhà quyền quý
Rời khỏi nhà đạo chơi
Đến nhà người ăn uống
Liên thấy cha mẹ họ
Lấy hai người đùa vui
Thấy thế họ đánh con
Chửi mắng và rượt đuổi,
Chỉ cần sống chân chánh
Nhưng con lại không làm
Nên đọa ngục Hắc thẳng
Thọ khổ vô số kiếp
Tai ương xưa còn sót
Bây giờ đời sau cùng
Bị ngoại đạo dị học
Đánh thân con tan nát.
Con gánh lấy tội lỗi
Mạng chung rồi diệt độ
Dư ác nghiệp xưa kia
Bây giờ mới diệt hết
Cho nên phải vui lòng
Chí hiếu thờ cha mẹ
Nhờ tâm hoan hỷ này
Sinh cõi trời tối thắng.
Như vậy Câu-luật-tôn

*Ở trong chúng Tỳ-kheo
Tại ao A-nậu-đạt
Tự nói nhân duyên trước.*

M

Phẩm 4: LUÂN-ĐỀ-ĐÀ (Tịnh Trừ - 17 bài kệ)

*Xưa con đi đến chùa
Thấy đất chùa không sạch
Bèn cầm lấy chổi quét
Dọn sạch các rác dơ
Xong thấy chùa thanh tịnh
Trong lòng rất sướng vui
Nguyện lòng không trần cấu
Trong sạch như chùa này.
Bởi nhờ công đức ấy
Bất cứ sinh ở đâu
Sắc mặt luôn hòa ái
Đoan chánh không ai bằng.
Con nhờ dư phước đó
Ở thân mạng sau cùng
Được cha mẹ yêu quý
Đặt tên là Tịnh Trừ.
Con ở trong thân tộc
Lúc sống cũng trong lành
Mọi người đều kính yêu
Ngắm mãi không nhàm chán,
Nhờ gặp Đấng Chánh Giác
Bậc Đạo Sư tối thượng
Nên thành A-la-hán
Thanh lương mà diệt độ.
Chính nhờ chí nguyện ấy
Khiến lòng con vắng lặng
Chứng La-hán vô cấu
Hành nghiệp đều vô lậu.
Giả sử quét dọn hết
Khiến thế gian sạch trong
Không bằng lìa dục ái
Quét dọn chỗ kinh hành,
Như quét sạch thiên hạ
Và nơi đi kinh hành
Không bằng tại tinh xá
Một tấc đất quét sạch;
Giả như quét dọn sạch
Tinh xá khắp thế gian*

*Không bằng tại Phật đường
Quét sạch một tấc đất
Tự thân đã tạo phước
Nhờ đó biết diệu kỳ.
Ngay khi quét nền chùa
Trong lòng rất hân hoan
Theo đó nên biết rõ
Đức của Phật cao thâm
Nên cúng thờ chùa Phật
Được vô lượng phước đức.
Nay con tự nhớ lại
Việc thiện xưa đã làm
Quả ấy đến viên thành
Thật khả ý, an lạc
Cho nên với chùa Phật
Tịnh tâm vui hiến cúng.
Nhân giả đó đệ nhất
Phước điền không ai bằng
Quá khứ hay cúng dường
Nay an ổn vô lượng
Phá trừ sạch hoàn toàn
Dâm, nộ, si, ngã mạn
Lòng lặng không hỷ lạc
Được phước đức đâu ít
Theo Như Lai Chánh Giác
Và các đệ tử Phật.
Luân-đề-đà như thế
Ở trước chúng Tỳ-kheo
Tại ao A-nậu-đạt
Tự nói nhân đời trước.*

M

Phẩm 5: TU-MAN (Thiện Niệm - 14 bài kệ)

*Thuở xưa con ra ngoài
Cùng thân hữu dạo chơi
Đầu đội vòng hoa quý
Tai mang bông Tu-man
Phật Duy Vệ thân thông
Kiến tạo chùa tại đó
Con xa thấy thường dân
Cùng đến để phụng sự
Bạn thân cũng tới đó
Mỗi vị mang hoa tươi
Với tất cả lòng thành*

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

*Rải hoa cúng chùa Phật.
Thấy mọi người dâng cúng
Con cũng khởi niệm lành
Liên vào rừng hái hoa
Đem dâng lên điện Phật.
Lúc sống không đọa lạc
Lên trời, xuống làm người
Đều nhờ công đức ấy
Tổ thiện sự đã làm
Sau gặp Đấng Chánh Giác
Bậc Đạo Sư Vô Thượng
Chúng quả A-la-hán
Được diệt độ thanh lương.
Chỉ cúng một cành hoa
Trong suốt trăm ngàn năm
Sinh cõi trời vui sướng
Phước dư được Niết-bàn.
Giả sử con biết trước
Công đức Phật vô lượng
Sẽ xây dựng chùa tháp
Phước ấy không thể lường
Chư Thiên tâm hỷ hoan
Phước ấy vẫn còn nhỏ.
Bạch Phật, Đấng Toàn Giác
Cùng đệ tử Thế Tôn
Nay con nhớ việc lành
Công đức của tự thân
Nay đạt được quả Thánh
Thật khả ý, an lạc
Đều do thiện sự ấy
Cắt đứt vòng sinh tử
Vô lậu, không đấm trước
Nên diệt độ thanh lương,
Năm đường đã thoát khổ
Không còn thọ thai sinh
Đây là đời sau chót
Không còn phải tái sinh
Giải thoát cội tử sinh
Đã vượt qua biển Hữu
Con do nhân duyên ấy
Nên có hiệu Tu-man.
Trưởng giả Tu-man đó
Cùng ở trong chúng Tăng
Tại ao A-nậu-đạt
Tự nói việc tiền thân.*

M

Phẩm 6: LUÂN LUẬN (Minh Thính - 11 bài kệ)

*Con nhớ Phật Duy Vệ
Tại nước Bát-đâu-ma
Xưa vì bốn phương Tăng
Tạo lập các phòng thất
Đầy đủ giường, ngọa cụ
Đều đem để cúng dường.
Con sinh tâm hoan hỷ
Lúc đó phát nguyện rằng:
“Nay gặp Đấng Chánh Giác
Mong mãi làm Sa-môn
Đạt thắng pháp tối thượng
Diệt độ thật thanh lương.”
Chính nhờ công đức xưa
Chín mối kiếp an ổn
Đều tự nhiên quả thành,
Tại trời hay cõi thế
Nương phước đức hậu báo
Nên nay đời sau cùng
Hưởng sinh nhà trưởng giả
Là con một quý yêu
Được thân phụ thương mến.
Theo lời Phật khuyên dạy
Ông vì con bố thí
Vô số ức báu vật.
Chân mọc lông lạ thường
Tự nhiên dài bốn tấc
Thân vô cùng đẹp xinh
Luôn an ổn vô hại
Quá khứ chín mươi đời
Tất cả đều như vậy.
Dẫu sống trong cõi trần
Lòng con vẫn vô nhiễm
Nay là đời sau chót
Lại được làm thân người
Thành bậc Vô sở trước
Diệt độ rất thanh lương.
Phật thấy rõ dạy con
Là Tinh tấn đệ nhất
Giải thoát hết các lậu
Đã được Bất động tâm.
Tôn giả dòng Câu-lê
Ở giữa hội chúng Tăng*

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

*Bên ao A-nậu-đạt
Tự nói công đức xưa.*

M

Phẩm 7: PHẠM KỲ (Thủ Thiện - 8 bài kệ)

*Con không từng phước đức
Vốn cũng không hiểu nghĩa
Gặp chùa Phật Duy Vệ
Theo cúng dường phụng thờ
Thấy chùa vàng sắc đỏ
Treo phan, hiến hương hoa
Do cúng dường chùa tháp
Nên được sinh cõi lành
Thường ở trong trời, người
Mọi sở hành tự tại,
Hơn chín mươi mốt kiếp
Chưa từng đọa ác đạo
Làm rất ít công đức
Được an lạc thật nhiều
Nay thành bậc Vô nhiễm
Diệt độ rất thanh lương.
Giả sử xưa con biết
Công đức Phật như vậy
Đã thường cúng chùa tháp
Ắt được phước nhiều hơn.
Vì thế cần biết rõ
Phật đức rất cao thâm
Nên cúng dường chùa tháp
Phước báo sẽ vô cùng.
Phật thấy rõ bảo con
Là bậc nhất thường lạc
Học rộng giỏi kiến văn
Đức biện tài tối thắng.
Khi ấy vị trưởng giả
Đã ở giữa chúng Tăng
Bên bờ A-nậu-đạt
Tự nói việc tiền thân.*

M

Phẩm 8: TÂN-ĐẦU-LÔ (Khát Bế Môn - 11 bài kệ)

*Xưa con được mẹ cha
Sinh con, yêu quý nhất
Luôn cung kính thờ cha*

Và hiếu dưỡng với mẹ
Hiếu hòa cùng các em
Nô tỳ và người ở,
Được song đường dạy răn
Ăn uống đúng thời tiết
Liên khởi ý ghét, tham
Không ăn của cha mẹ
Ôm tâm dữ nhiệt mắng
Để được hưởng tài thực.
Vì làm tội ác ấy
Đọa địa ngục Thái sơn
Ngục Hắc thẳng thiêu đốt
Chịu vô lượng khổ đau,
Dù rời khỏi ngục tối
Đời đời sinh ở đâu
Thường đói khát dữ dội
Cần khổ vẫn chết đói.
Nay là đời sau cuối
Lại được làm thân người
Được Đấng Chánh Đẳng Giác
Bậc Đạo Sư Tối Thượng
Nhờ đức Bậc Thích Vương
Nên giữ chí tịch tĩnh
Thành tựu đạo Vô trước
Diệt độ được thanh lương.
Do vậy bây giờ con
Dẫu có sức phi hành
Nhưng phải vào hang sâu
Thì mới được ăn uống
Cho nên phải hoan hỷ
Cúng dường cho mẹ cha
Một lòng cúi đầu lạy
Được phước nhiều vô kể.
Dù con nhớ việc xưa
Bỏ ác hạnh đã làm
Vẫn thọ nhân đã gieo
Tội, phước không thể mất.
Tôn giả Tân-đầu-lô
Lúc ấy ở trong chúng
Tại ao A-nậu-đạt
Tự nói việc làm xưa.

Phẩm 9: HÓA KIẾT (Thiện Lai - 21 bài kệ)

Xưa con là quốc vương
Tại nước Bàn-đầu-ma
Dòng họ rất giàu có
Được quyền thuộc quây quần
Thân cận hầu bốn phía
Khoái lạc vô cùng tận
Tướng tốt ai cũng thích
Diện mạo đẹp vô cùng.
Lúc con sắp rời cung
Quan dân theo lũ lượt
Muốn cùng các thể nữ
Đi khắp nơi thưởng ngoạn.
Khi đến nơi ngắm cảnh
Thấy Sa-môn tướng tịnh
Oai nghi thật an tĩnh
Thân vận y ca-sa,
Khi con thấy vị kia
Liên phát khởi ác ý
Giận ghét tướng hình người
Lòng bực bội không vui:
Vì sao cạo râu tóc
Hình mạo xấu, gầy đen
Thân thể gẻ, mụn nhọt
Chỉ còn da bọc xương?
Do vậy đã tạo tội
Miệng nói lời ác khinh.
Sau khi bị mạng chung
Lập tức đọa địa ngục
Mãn địa ngục thoát ra
Thọ tướng đen dơ xấu
Thân thể đầy ung nhọt
Gầy trơ xương ốm yếu
Cầm chén bẻ xin ăn
Mặc áo người chết vất
Rách rã lại xấu thô
Chỗ ở không yên ổn,
Muốn đi đến nơi nào
Xin ăn cho đỡ đói
Bị gậy đánh đuổi xua
Bị ghét, bị hủy nhục
Suốt thế năm trăm năm
Bất cứ sinh ở đâu
Luôn đói khát khổ cùng

Chịu khổ mà chết đói.
Gặp Đấng Chánh Đẳng Giác
Vì chúng Tỳ-kheo Tăng
Cùng đại chúng câu hội
Giảng thuyết Chân diệu pháp
Vừa thấy chúng hội đông
Liền nhanh chân chạy đến
Ý muốn vào trong chúng
Hy vọng được ăn uống
Đến nơi thấy đại chúng
Đều ngồi nghe pháp diệu
Không đạt được ước mong
Chẳng ai cho ăn uống.
Đức Đại Từ, Như Lai
Thương xót gọi con bảo:
“Nhân giả, khéo đến đây
Hãy ngồi vào tòa này!”
Bấy giờ con vui sướng
Liền một lòng chấp tay
Lạy dưới chân Thế Tôn
Rồi ngồi qua một phía.
Lúc ấy Bạc Trượng Thế
Cù-đàm rất từ bi
Phân biệt theo tuần tự
Vì con giảng Tứ đế
Năng Nhân cạo râu tóc
Nhờ đó con thấy đạo
Tâm chí được tịch tĩnh
Đắc thần thông ngay đó
Do vậy con có hiệu
Hóa Kiệt là tên con.
Phật theo đó bảo con
Là bậc nhất Chánh thọ (Chánh định).
Phật, Thế Tôn dũng mãnh
Bạc Thế Hùng tối thắng
Thật vô lượng từ tâm
Độ con giải thoát khổ.
Tôn giả Thiện Lai ấy
Ở trong chúng Tỳ-kheo
Tại ao A-nậu-đạt
Tự nói hạnh nghiệp xưa.

M

Phẩm 10: NAN-ĐÀ (Hân Lạc - 12 bài kệ)

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Phía Đông Vương xá thành
Xưa là người giàu sang
Gặp phải lúc đói kém
Có đạo sĩ du hóa
Khi con đang ngồi ăn
Đạo sĩ ấy vào nhà
Bậc Duyên giác phá ác
Tự tại, không phiền não
Con sinh ý tham, ghét
Trong lòng khởi ác niệm:
“Nay vị Tỳ-kheo ấy
Chuta phải là Thánh nhân
Chỉ nên cho uống ăn
Cơm lẫn với lúa ngựa.”
Đạo nhân khi ăn xong
Mạng chung ngay tức khắc.
Sau khi con mạng chung
Mãi đọa trong địa ngục
Hội nhau cùng kêu la
Đời đời bị chưng nấu,
Rời khỏi chốn địa ngục
Trở lại làm thân người
Thân thường nhiều bệnh tật
Táng thân trong buồn khổ.
Năm trăm đời như vậy
Bất cứ sinh ở đâu
Thường gặp nạn đau khổ
Luôn áo não qua đời.
Nay là đời sau chót
Đã được sinh làm người
Gặp Đấng Chánh Đẳng Giác
Bậc Đạo Sư Tối Thượng
Xuất gia làm Sa-môn
Là Pháp tử dòng Thích
Đạt được đạo La-hán
Diệt độ trong thanh lương.
Con đâu chứng quả Thánh
Có sức thần vô lậu
Thân thể vẫn nhiều bệnh
Chỗ ở không an ổn
Bây giờ nhớ nghĩ lại
Hạnh nghiệp xưa của con
Phải nhận lấy quả báo
Tội, phước không hề mất.
Như vậy, ngài Nan-đà

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

*Ở trong chúng Tỳ-kheo
Tại ao A-nậu-đạt
Tự nói việc tiền thân.*

M

Phẩm 11: DẠ-DA (Danh Văn - 26 bài kệ)

Xưa có một đạo nhân
Vào xóm làng khát thực
Thấy thi thể nữ nhân
Sinh đẹn rất hôi thối
Ngài ngồi thẳng kiết già
Tâm quán vô thường tưởng
Xét rõ toàn bất tịnh
Quyết chí học định tâm
Liên ngay trên chỗ ngồi
Có âm thanh tinh tế
Ngài nghe tiếng hã hùng
Theo đó nhất tâm khởi.
Thấy bụng tử thi vỡ
Hiện toàn đồ bất tịnh
Thất khiếu nước chảy ra
Hôi thối không chịu nổi,
Năm tạng, ruột, bao tử
Tim, gan đều rã nát
Sinh ra vô số trùng
Quán xong tâm lại tịnh.
Xem thân chết bên ngoài
Quán soi lại nội thân
Người vậy, ta nào khác?
Biết thân vốn hư nguy
Tự khởi tâm tịch tịnh
Tu hành không giải đãi
Không du hành khát thực
Cũng không nghĩ uống ăn.
Nếu phải vào xóm làng
Để đi xin thức ăn
Tuy thấy sắc đẹp xinh
Thường quán thấy bất tịnh
Xem các hình sắc kia
Như người chết không khác,
Quán nó vốn tiêu hoại
Tất cả chẳng gì vui
Con suy tư như vậy
Mà lìa được dục ái.
Sống theo bốn phạm hạnh
Phòng hộ không phóng dật
Tại đó, sau mạng chung
Liên sinh Phạm thiên giới.
Thọ mạng cõi trời hết

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Sinh xuống Ba-la-nại
Làm con nhà trưởng giả
Giàu có, đầy uy thế
Ai thấy cũng kính yêu
Chánh định độ vô cùng
Suốt ngày luôn tu hành
Buổi tối không ngủ nghỉ,
Thấy tất cả người nữ
Đều xem như đồ hôi
Kẻ gồi trống mơ màng
Người ôm đàn, sáo ngủ
Nhạc khí bày ngổn ngang
Trong mộng miệng nói mơ
Thấy thế con tự tỉnh.
Xưa vốn làm công đức
Nhớ quán hạnh bất tịnh
Đời trước đã trải qua
Vừa quán thấy vậy rồi
Tâm ý cầu vô dục
Lúc đó lòng bức bách
Con quyết phải ra đi
Từ sàng tọa khởi thân
Xuống điện bỏ chạy trốn
Chư Thiên thương xót con
Làm cửa thành tự mở.
Khi con ra khỏi thành
Đến được bên dòng sông
Xa trông bờ bên kia
Thấy Sa-môn tịch tĩnh
Và thấy Đấng Đại Tịch
Nên cất tiếng kêu lớn
Bảo rằng con khốn cùng
Ý nguyện quyết ly dục.
Tiếng Thế Tôn nhẹ nhàng
Vì cứu khổ bảo con:
“Hãy đến đây đừng sợ
Chốn này rất an ổn.”
Tâm con lìa khổ sầu
Liên vượt sang bờ kia
Đến chỗ Đấng Đại Từ
Thế Tôn, Bạc Tối Thượng
Thuyết pháp diệu tối thắng
Con như người đói khát
Thấm tư pháp cam lộ
Thấu rõ chân thật nghĩa

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Ngay đó thấy lý Đạo
Theo Phật cầu xuất gia
Đức Phật đại từ bi
Độ con thành Sa-môn,
Tức thời trong một đêm
Trời vừa rạng ánh hồng
Con dứt hết các lậu
Được diệt độ thanh lương.
Đó là thân đời trước
Đã làm thiện hạnh này
Nay là đời cuối cùng
Con thấy Chân diệu pháp.
Như vậy Hiền Dạ-da
Bậc Tôn giả thần thông
Bên ao A-nậu-đạt
Tự nói việc làm xưa.

M

Phẩm 12: THI-LỢI-LA (20 bài kệ)

Xưa thành Ba-la-nại
Phật Ca-diếp Niết-bàn
Vua Cơ Duy dựng tháp
To lớn bằng thất bảo
Vua do phước đức này
Sinh con thái tử báu.
Lúc đó con kính Phật
Cũng xây tháp bậc nhất
Nương theo công đức ấy
Đời đời sinh ở đâu
Trên cõi trời hay người
Phước báo tự nhiên hiện;
Dù sinh ở nơi đâu
Đều giàu bậc nhất nước
Của cải nhiều vô cùng
Thường thích bố thí lớn.
Con suốt năm trăm năm
Tuệ thí, không tham tiếc
Cung cấp cho thường dân
Tỳ-kheo và Phạm chí,
Nhờ hành theo hạnh giác
Tâm đạt vô ái lậu
Lòng thanh tịnh hỷ hoan
Cúng năm trăm tu sĩ.
Bởi nhờ công đức đó
Tại đây đời cuối cùng

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Sinh tộc Thích thế lực
Vừa sinh, miệng liền nói:
“Trong nhà có cửa báu
Tiền bạc và vật dụng
Tôi sẽ đem tất cả
Cứu cho kẻ bần cùng
Sẽ thí không luyến tiếc
Cấp tế người nghèo hèn
Đã tin có thiện quả
Sao lại không bố thí.”
Trong nhà nghe con nói
Lòng kinh hãi buồn lo
Bỏ chạy khắp tán loạn
Nhũ mẫu cũng xa lánh
Mẹ con vì yêu quý
Liên nhẹ bảo con rằng:
“Là Trời, Người, Quỷ thân
Sao nói lời quái dị?”
Lúc đó con liền thưa:
“Là người, chẳng phải quỷ
Con bố thí bao đời
Nên ưa theo hạnh thí.”
Mẹ con nghe lời ấy
Vui mừng chẳng hãi kinh
Còn hứa khuyến trợ con
Tùy ý mà bố thí.
Trong nhà nhiều quyến thuộc
Mẹ truyền cúng dường con
Được mọi người kính yêu
Ai thấy cũng hoan hỷ.
Khi con vừa mới sinh
Trong nhà liền hưng thịnh
Nhờ vậy các Tịch chí
Gọi con: Thi-lợi-la.
Ở nhà vui bố thí
Cấp dưỡng các người nghèo
Gặp Bạc Chánh Đăng Giác
Liên bỏ nhà học đạo
Khi sinh nhà hưng thịnh
Chạm đất liền biết nói
Cho nên gọi Thi-lợi
Tiếng tăm ai cũng biết.
Chẳng tham luyến gia đình
Cũng chẳng vì sợ hãi
Vì tín xuất gia học

*Nên đạt đủ thần thông
Được quốc chủ khâm phục
Đại thần và nhân dân
Đều cúng nhiều y thực
Sàng tọa, các đồ dùng.
Như vậy Thi-lợi-la
Ở giữa Tỳ-kheo Tăng
Bên ao A-nậu-đạt
Tự nói việc đời trước.*

M

Phẩm 13: BÁT-CÂU-LÔ (Họ Cổ - 12 bài kệ)

*Xưa con từng bán thuốc
Ở nước Bàn-đầu-ma
Ngay đời Phật Duy Vệ
Thường cung kính chư Tăng
Khi có vị ốm đau
Đem thuốc trị lành bệnh
Cung cấp các thuốc quý
Cúng dường các Tỳ-kheo
Chúng Tăng suốt trọn năm
Chẳng thiếu thốn vật gì.
Do cúng dường Sa-môn
Chỉ một Ha-lê-lặc
Trong chín mười một đời
Chưa từng vào đường ác
Sinh cõi trời hay người
Phước đó tự nhiên gặp;
Tạo công đức rất ít
Hưởng phước vô cùng tận
Cúng một Ha-lê-lặc
Luôn mãi sinh thiện xứ.
Theo dư phước thừa trước
Nay thọ làm thân người
Gặp Đấng Chánh Đẳng Giác
Bậc Đạo Sư Tối Thượng
Việc xưa tự nhớ lại
Quận, huyện, chỗ thọ thí
Con chỉ trong hai đêm
Chứng thông Tam đạt trí
Thường mặc y xấu thô
Chăm vá rất nhiều lớp
Bỏ nhà đi học đạo
Vui thích chốn thanh nhàn*

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

*Thọ một trăm sáu mươi
Ở chỗ không dơ uest
Chưa từng có tật bệnh
Thường sinh chốn an vui.
Phật biết rõ dạy con
Thiếu dục, không ngủ nghỉ
Quán công đức quý thuốc
Nên phước lớn như vậy
Nay con đã nhớ rõ
Xưa gieo ít công đức
Mà đạt quả chân thật
Thật khả ý, an ổn.
Hiện giả Bạt-câu-lô
Giữa chúng Tỳ-kheo Tăng
Tại ao A-nậu-đạt
Tự nói việc làm xưa.*

M

Phẩm 14: MA-HA-TRỞ (Đại Trường - 12 bài kệ)

Xưa làm thợ thuộc da
Đời sống cũng an ổn
Gặp lúc lúa thóc hiếm
Làm mềm da để thuộc
Khi gặp nhiều da tốt
Nấu chín làm thật đẹp.
Lúc đó Sa-môn đến
Khát thực muốn xin ăn
Con thấy lòng hoan hỷ
Chia phần cơm cúng dường
Vị Tịch chí ăn xong
Liên bay lên hư không.
Thấy đạo nhân bay vút
Lúc ấy con chấp tay
Kính lễ theo dấu Ngài
Tùy tùng theo chân Thánh
Tâm vô cùng hoan hỷ
Liên tự phát nguyện rằng:
“Mong con luôn như vậy
Được theo cùng Tôn giả
Như pháp bậc đạo nhân
Ngài đã được pháp thân
Khiến thân con cũng thế
Mau hoàn thành tâm nguyện.”
Chỗ thí không hình sắc
Khí chất cũng nhiễm ô
Không vị cũng không hương
Tôi đã thí như thế
Dẫu tạo chút ít đức
Được phước rất an lạc.
Ở cõi trời hay người
Phước đó tự nhiên đến.
Nay là đời cuối cùng
Lại thợ thân làm người
Gặp Đấng Chánh Đẳng Giác
Bậc Đạo Sư Tối Thượng.
Con xưa đã cầu nguyện
Gặp Thế Tôn, Thượng Nhân
Bây giờ được như ý
Diệt độ rất thanh lương
Lúc ấy mới biết rõ
Tạo công đức thuở xưa
Tất phải được thật quả
Rất hoan hỷ, khả ý.

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

*Như thế bậc Tôn giả
Tên Trở-la Đại Thông
Bên bờ ao A-nậu
Tự nói việc làm xưa.*

M

Phẩm 15: ƯU-VI CA-DIỆP (8 bài kệ)

*Hai đệ tử chúng con
Xưa anh em đồng họ
Thấy tháp Phật Ca-diếp
Hư nát, bị sụp đổ
Tập hợp các thương nhân
Cùng nhau tu bổ tháp.
Lúc đó, hai anh em
Cũng phụ xây dựng tháp
Nhờ công đức xưa này
Sinh cõi trời rất lâu,
Lại sinh xuống nhân gian
Vào dòng họ thế tộc
Chưa gặp Bạc Chánh Giác
Bỏ nhà theo dị đạo
Ở tại bờ Nê-liên
Mãi tu hạnh bện tóc.
Thế Tôn, Bạc Tối Thắng
Xót thương bọn chúng con
Ở bên dòng sông Hằng
Cảm động liền hiển hóa
Chúng con thấy hóa hiện
Theo Phật xin xuống tóc
Thế Tôn vì xót thương
Cho chúng con xuất trần.
Cúng dường chùa tháp Phật
Và trước tháp đánh lễ
Nhờ vậy bọn chúng con
Thanh lương mà diệt độ.
Ưu-vi Ca-diếp tôn
Và Giang hà Ca-diếp
Tại ao A-nậu-đạt
Tự nói hạnh nghiệp xưa.*

M

Phẩm 16: CA-DA (Trúc Thủ - 15 bài kệ)

*Xưa làm người bán hương
Khi đem hương đi bán
Có một nàng thiếu nữ*

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Đến chợ để mua hương
Nhan sắc thật tuyệt trần
Thấy cô đến chỗ con
Liên nắm tay đùa giỡn.
Ý dù đấm nhiễm dục
Thân vẫn chưa tiếp xúc
Và cũng không hội hiệp
Tuy chỉ nắm cánh tay
Vì giỡn con gái người
Do vậy bị tội ác
Mạng chung đọa địa ngục.
Trở lại làm thân người
Tay phải tự gây khô
Như thế năm trăm đời
Sinh ở đâu cũng vậy
Tay mặt thường teo tóp
Khổ đau rất bất tiện.
Nhân giả, nên biết rằng:
Tạo tội tuy rất ít
Bị tai ương vô cùng
Thiện, ác không lìa thân.
Nay gặp Bạc Chánh Giác
Bỏ nhà làm Sa-môn
Đã chứng A-la-hán
Thanh lương nhập Niết-bàn.
Nhân giả, con lúc đó
Có thần tức tự tại
Nhưng nay cánh tay mặt
Không được như tay trái.
Giả sử có người nam
Thích phạm người nữ khác
Mạng chung đọa địa ngục
Chịu khổ đau tàn khốc.
Không nên xúc chạm sắc
Như xa rời lửa mạnh
Người trí, bậc thông tuệ
Luôn luôn biết dừng đủ
Nếu thấy hàng nữ lưu
Phải thường thấy bất tịnh.
Con ở trong địa ngục
Chịu khổ não vô cùng
Khi con phạm tội ấy
Tự biết không thể tránh
Phải lãnh lấy thật quả
Tội phước chẳng lìa thân,

*Gặp Đấng Chánh Đẳng Giác
Bậc Đạo Sư vô song
Đã thành bậc Ly thủ
Được diệt độ thanh lương
Đây là đời sau cùng
Hưởng được cam lộ pháp
Đã hết tất cả khổ
Diệt độ rất thanh lương.
Ngài Ca-da như thế
Giữa hội chúng Tăng-già
Tại ao A-nậu-đạt.
Tự nói việc làm xưa.*

M

Phẩm 17: THỌ-ĐỀ-CÙ (37 bài kệ)

*Thời Thế Tôn Duy Vệ
Tại thành Bàn-đầu-ma
Là vị phú trưởng giả
Tên A-năng-càn-na.
Đệ tử của Phật có
Sáu triệu hai trăm ngàn
Con thỉnh Phật Duy Vệ
Và cúng, cúng ba tháng.
Quốc chủ Bàn-đầu-ma
Cùng con cúng Đức Phật
Dâng trai thực ngon quý
Cúng dường đệ tử Phật
Như cúng dường Thế Tôn.
Ở thành Bàn-đầu-ma
Vào ngày cúng sau cuối
Vua Bàn-đầu muốn dâng
Đồ uống ăn thượng vị
Y phục và giường nằm
Trai dường thật mỹ diệu
Chính do vua tạo nên,
Dâng lên các tiện nghi
Đến trăm ngàn sàng tọa
Cứ mỗi một Tỳ-kheo
Đều khiến được vừa ý.
Vào ngày cuối quốc vương
Đã cúng dường như thế
Phụng sự chư Thế hùng
Bậc Đạo Sư uy đức.
Lúc ấy thấy vua cúng
Giường nằm các tiện nghi*

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Hiển y phục, ẩm thực
Sàng tọa đều đầy đủ
Bậc Tôn Quý cõi trời
Đế Thích đến bên con
Thiên Đế Thích bảo rằng:
“Ta là bạn của ông.”
Liên biến ra trai đàn
Nghiêm đẹp như Thiên giới
Đặt các tòa Thiên báu
Bày trai phẩm chư Thiên.
Con đến trước Thế Tôn
Duy Vệ, Đấng Tối Thượng
Thỉnh Phật cùng Tỳ-kheo
Cúng trọn trong một tháng.
Con mang trai phẩm trời
Cúng dường Bậc Đạo Sư
Và dâng hiến Thiên y
Cho Phật và Tăng chúng
Do nhờ công đức ấy
Hưởng phước báo vô cùng
Suốt chín mươi mốt đời
Chưa từng vào đường ác,
Thấy rõ phước đã làm
Trên trời hay nhân gian
Luôn kính hầu Đại Thánh
Phật Duy Vệ tối tôn.
Nay là đời sau chót
Sinh thành La-duyet-kỳ
Trong cung vua Bình-sa
Tài sản nhiều vô lượng
Thường được bậc quốc chủ
Và mọi người kính yêu
Tất cả đều cung phụng,
Các quan và nhân dân
Lúc ở trời ca hát
Đời bây giờ tự vui
Sinh ra được thân người
Lại vui trong Thiên nhạc.
Bấy giờ Đấng Toàn Giác
Bậc Đạo Sư vô song
Đến thành La-duyet-kỳ
Đức Phật lòng từ mẫn
Con nghe Bậc Đại Trí
Vừa đến thành Vương xá
Lòng rộn vui vội đến

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

*Yết kiến Bạc Thắng Nhân.
Xa thấy hào quang Phật
Chiếu sáng khắp mọi nơi
Con liền bước xuống xe
Đi bộ đến chỗ Phật
Vui mừng con đến trước
Cúi lạy dưới chân Ngài
Khi lạy Như Lai xong
Liền ngồi qua một phía.
Con từ lâu mong đợi
Nay mới thấy Đại Nhân
Đạo Sư, Bạc tuệ sáng
Hàng phục lưới của Ma
Thế Tôn, Bạc Vô Thượng
Lúc đó thương xót con
Giải rõ pháp Tứ đế
Như xưa Ngài đã giảng.
Ngài bảo: “Chớ buồn lo!”
Thế Tôn nói như vậy
Lòng con thông khởi niệm
Mong xuất gia thọ giới
Tức thì Bạc Đại Trí
Đấng Trọn Lành tuyên bảo:
“Hãy đến đây Tỳ-kheo!”
Con thành bậc Cự túc
Nhờ vậy chẳng buông lung
Bền tâm tu định ý
Đã ngộ cam lộ pháp
Giải thoát tâm bất động
Được gặp Đấng Chánh Giác
Bậc Đạo Sư tối tôn
Nên thành A-la-hán
Diệt độ trong thanh lương.
Nhân giả, con nhớ lại
Thân xưa từng làm ác
Đều phải lãnh thật quả
Nay được vui, an ổn
Các hạnh đều tròn đầy
Lìa sinh, già, bệnh, chết
Thoát tất cả khổ sầu
Ưu buồn và khóc lóc.
Như thế ngài Thọ-đề
Ở trong chúng Tỳ-kheo
Tại ao A-nậu-đạt
Tự nói việc đời trước.*

M

Phẩm 18: LẠI-TRA-HÒA-LA (26 bài kệ)

Xưa vua Tu-duy-ni
Có một vị thái tử
Tên Lại-tra-bạt-đàn
Là con út của vua.
Phật Ca-diếp tốt lành
Xây dựng chùa tháp lớn
Thái tử xin phụ vương
Để tạo lập cột chùa
Vua thuận, lòng vui mừng
Xây dựng bao quanh tháp
Nguyện được làm Sa-môn
Cùng gặp Bạc Chánh Giác.
Bởi nhờ công đức đó
Đời đời sinh ở đâu
Hoặc cõi trời, hay người
Tự nhiên được đức ấy.
Nay thọ sinh lần cuối
Tại nước Đâu-lâu-tra
Sinh vào nhà giàu sang
Chỉ có một người nữ
Tất cả đều yêu mến.
Vua nước ấy Câu-liệp
Là người trong dòng tộc
Quốc thổ cũng như thế
Được tướng rất mỹ diệu
Sắc mặt luôn hoan hỷ
Vui chơi ở trong đời
Thọ hưởng tất cả dục.
Bấy giờ Đức Thế Tôn
Đi đến Đâu-lâu-tra
Con thấy tâm hoan hỷ
Liên xin làm Sa-môn
Công đức xưa đã tạo
Biến hóa khó so lường.
Đức Từ Bi thương xót
Cất lời khuyên bảo con:
“Trong đạo của chư Phật
Cha mẹ không cho phép
Không được làm Sa-môn
Tộc tánh tử nên biết.”
Con liền trở về nhà
Đến trước cha mẹ thưa:

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

“Xin cha mẹ cho con
Xuất gia theo đạo Thích.”
Song đường nghe con nói
Ưu sầu không xiết kể:
“Con đâu có mạng chung
Còn không muốn xa lìa.”
Lúc ấy con bỏ ăn
Trọn lòng luôn buồn khổ
Chí cầu làm Sa-môn
Sống trong pháp thanh bạch.
Lúc ấy con tuyệt thực
Nằm dài trên mặt đất
Cha mẹ nếu không cho
Con thể chết nơi ấy,
Sáu ngày không ăn uống
Một lòng chỉ buồn lo
Chí mong pháp trong lành
Muốn cầu làm Sa-môn
Khiến các bạn thân hữu
Đến bảo cha mẹ con:
“Lành thay, nên thuận ý
Giữ thân chết làm gì?
Nếu vui lòng cho đi
Làm Sa-môn vẫn sống.
Người sống có thể gặp
Chết rồi sau thấy bóng?”
Nghe xong song thân hiểu
Đồng buông lời thở than:
“Nếu cho làm Sa-môn
Về thăm nhà mới được.”
Lúc đó các bạn thân
Liền đến bảo con rằng:
“Cha mẹ anh đã cho
Sáng mai làm tu sĩ.
Hai bác đồng giao ước:
Nếu anh làm Sa-môn
Phải thường về thăm nhà
Mới thuận cho xuất gia.”
Con nghe, nói: “Lành thay!”
Tự bồi dưỡng sức khỏe
Đi đến chỗ Thế Tôn
Tới trước thưa Đức Phật:
“Cha mẹ đã cho phép
Thọ giáo pháp của Phật.”
Thế Tôn cạo râu tóc

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

*Độ con thành Sa-môn
Nhờ cúng cột quanh tháp
Được an ổn khoái lạc
Ở cõi trời hay người
Công đức tự nhiên đến
Phật thấu tỏ bảo con:
Thích nhàn cư bậc nhất.
Con đã chứng La-hán
Diệt độ thật thanh lương
Cho nên phải hoan hỷ
Lòng vui hướng Thế Tôn
Nên cúng dường chùa tháp
Được thoát lo sợ lớn.
Tôn giả Lại-tra-hòa
Vận ca-sa nhàn cư
Bên ao A-nậu-đạt
Tự nói việc làm xưa.*

M

Phẩm 19: HÓA-ĐỀ (27 bài kệ)

Xưa ở thành Vương xá
Thọ thân đại phú hào
Có năm trăm đạo sĩ
Ở nhà con một năm
Năm trăm trưởng giả khác
Đều được ân như vậy.
Bấy giờ các đạo nhân
Chia thọ trai mỗi nhà
Vì thế các trưởng giả
Nhà nào cũng nấu cơm
Với các vị Tỳ-kheo
Cũng cúng dường như thế.
Con thỉnh vị Trưởng lão
Riêng đến nhà thọ trai
Ngài là tôn quý nhất
Tâm niệm con như vậy.
Từng cúng năm trăm người
Các món trai thượng vị
Đều dâng cúng đầy đủ
Cấp dưỡng chư Tỳ-kheo
Như thế suốt hai ngày
Con cúng dường Trưởng lão.
Lúc đó con khởi ý
Niệm tham, ghét và ác:
“Không đủ của để nuôi
Vợ con, anh chị em
Họ hàng và thân quyến
Sao với Tỳ-kheo này
Phải cúng dường trai phạn?
Mà phải dâng ba tháng
Cúng dường năm trăm người
Nhà ta rất hao tổn.
Ta muốn tìm phương tiện
Khiến chư Tỳ-kheo chết
Nếu họ đều chết rồi
Nhà ta khỏi hao tổn.”
Ác niệm vừa nghĩ xong
Liên đem lúa của ngựa
Để nấu cơm cúng dường
Nghĩ giết người, không khổ.
Khi ăn cơm ấy xong
Trưởng lão bệnh đau đớn
Ruột thối, bao tử xé

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Thương tổn cả năm tạng
Bậc ưa pháp, đắc đạo
Vì vậy phải mạng chung.
Chư Thiên và Quỷ thần
Đồng thanh mà kêu lên:
“Trưởng giả ấy rất ác
Giết hại bậc Đạo nhân
Vị Duyên giác tôn kính
Bậc vô lậu thanh lương.”
Con nghe được lời ấy
Rất sâu khổ than vãn:
“Chúng ta tội vô lượng
Đã giết bậc Thánh nhân.”
Họ hàng nghe than vãn
Đều lo lắng, buồn rầu
Mời các Đạo nhân lại
Cúi đầu xin sám hối
Quy y các Đạo nhân,
Cúi đầu sám hối rồi
Thỉnh năm trăm Tỳ-kheo
Dâng trai phạn hiến cúng
Lại sám hối tội lỗi
Quy y chúng Thanh tịnh.
Trai lễ vừa viên mãn
Con tự phát nguyện rằng:
“Nguyện cho con cùng với
Chư trưởng giả hiệp hội
Đều đắc độ như ngài
Tâm con thoát điều ác
Đời đời sinh ở đâu
Không bị nạn bần cùng
Chớ để con khởi lên
Tâm niệm tham, ganh ghét.”
Vì hại Bích-chi-phật
Phạm tội ác như thế
Sau khi bị mạng chung
Đọa Thái sơn địa ngục
Đau khổ vô số đời
Áo não không kể xiết.
Khi trở lại thân người
Tuổi thọ ngắn, chết yếu
Hiện tại tuy giàu có
Được mọi người cúng dường
Ruột, bao tử thiêu đốt
Sau đó mới mạng chung.

Rời bỏ nhà xuất gia
Nhưng chẳng được ai kính
Siêng tu theo lời Phật
Đoạn trừ tất cả dục
Khi con bỏ thân này
Để thể nhập Niết-bàn
Ruột, bao tử, năm tạng
Tất cả đều thối nát.
Tội lỗi con đã tạo
Ác ý hại Tỳ-kheo
Dư tội từ thuở xưa
Cuối cùng mới thấy rõ
Thân con đã tạo ác
Và làm các điều lành
Đều phải nhận quả báo
Thiện ác cùng theo nhau.
Sống tại thành Xá-vệ
Đại thần tức Hóa-đề
Tại ao A-nậu-đạt
Tự nói việc làm xưa.

M

Phẩm 20: THIÊN THỪA CA-DIỆP (11 bài kệ)

Thuở xưa các Tỳ-kheo
Suốt cả bảy năm trường
Gặt lúa gạo khan hiếm
Đói kém rất hãi hùng.
Con gặp một khát sĩ
Đạo nhân tên Ma-kiệt
Bậc Duyên giác tôn kính
Bậc Thanh lương vô lậu
Lúc đó con phát sinh
Khởi lên ý độc ác:
“Ta giữ đồ ăn lại
Cúng Tỳ-kheo làm gì?
Cần đem cất giữ hết
Để sinh giòi hôi thối
Đến xem các người ở
Sau đó mới dâng cúng.”
Vì tạo tội ác ấy
Mạng chung đọa địa ngục
Ở trong lửa đốt thiêu
Đau khổ không thể tưởng,
Khi mãn báo địa ngục

Đời đời sinh ở đâu
Dù làm bao nhiêu cách
Kiếm sống thật khó khăn.
Nay là đời sau chót
Lại được sinh cõi người
Gặp Bạc Đẳng Chánh Giác
Là Đạo Sư vô thượng
Theo lòng tin xuất gia
Được vô lậu, bất hại
Thành bậc không đấm trước
Diệt độ rất thanh lương.
Nhân giả, con lúc đó
Dù sức thần tự tại
Khất thực, tìm đủ cách
Nhưng vẫn không thể được
Đi xa, tránh đường chính
Mệt mỏi không thể bàn
Nay mới có phúc duyên
Trai thực được đầy đủ.
Ngài Thừa-già Ca-diếp
Tu tập rất nổi danh
Tại ao A-nậu-đạt
Tự nói việc tiền thân.

M

Phẩm 21: CHÂU-LỢI-BÀN-ĐẶC (8 bài kệ)

Thuở xưa, kiếp quá khứ
Con là người nuôi heo
Sống ở cạnh dòng sông
Một hôm cột miệng heo
Muốn sang bên kia dòng
Nhưng chỉ con qua được
Bây heo không được thở
Giữa dòng đều chết chìm.
Lúc ấy đường sinh nhai
Mất sạch chẳng còn gì
Tiên nhân từ xa đến
Dung mạo hiện từ mãi
Khuyên nhủ, giáo hóa con
Cạo bỏ râu và tóc
Dùng dụ dạy Thiện luật
Tu tập định Vô tướng.
Sau khi thọ mạng hết
Được sinh lên cõi trời

Tuổi thọ trời đã tận
Liên sinh xuống nhân gian
Gặp Bạc Chánh Đẳng Giác
Bỏ nhà làm Sa-môn.
Khi đó con mê muội
Nghe kinh xong liền quên
Chỉ học một bài kệ
Ba tháng mới thuộc lòng
Tập đọc tụng bốn câu
Đoạn tuyệt được ái dục.
Khi đó Thế Tôn hỏi
Châu-lợi-bàn-đặc thưa:
Việc thiện ác từ xưa
Tại ao A-nậu-đạt.

M

Phẩm 22: ĐỀ HỒ THÍ (27 bài kệ)

Phật Ca-diếp diệt độ
Con là đệ tử cuối
Học rộng biết khứ lai
Thường bỏn sẻn kinh pháp
Không nói cho Tỳ-kheo
Không chịu giảng cho người
Dù có người xin hỏi
Cùng chúng con luận bàn.
Nếu có Tỳ-kheo đến
Chỗ con để hỏi chuyện
Thì con lừa dối họ
Họ không hiểu, bực tức.
Chúng Tỳ-kheo đều giận
Buồn lo bèn khiển trách:
“Sao sển không giảng pháp
Nhân giả sống mãi sao?”
Đến khi sắp mạng chung
Lòng hối hận tự trách:
“Chưa từng giảng luận pháp
Đó là điều rất ác.”
Con tự biết sắp chết
Chỉ còn bảy ngày nữa
Tập hợp toàn chúng Tăng
Ngay khi ấy thuyết pháp
Ngày đêm giảng yếu nghĩa
Trừ bỏ tham, tật đố
Thuyết pháp chưa hoàn tất

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Đã bỏ thân mạng chung.
Theo lời con phân biệt
Thính chúng rất vui mừng
Nhớ rõ suy tư nghĩa
Thay nhau cùng khuyến hóa.
Con thuyết pháp rất ít
Chúng hội nghe bảy ngày
Nhờ vậy được sinh Thiên
Vui hưởng các Thiên nhạc.
Thọ cõi trời vừa mãn
Trở lại làm thân người
Tại Ca-duy-la-vệ
Sinh vào dòng Thích vương
Xinh đẹp ai cũng kính
Được mọi người mến yêu
Ban của cải châu báu
Đem bố thí tất cả.
Thấy con cháu hoàng tộc
Theo đạo lìa bỏ nhà
Con cũng muốn xuất gia
Bỏ nhà, cửa, ái dục.
Thế Tôn, Đấng Tối Thắng
Từ niệm, thương xót con
Đã nhiều phen khích lệ
Khuyên bảo con xuất trần
Con kính vâng lời Phật
Học giáo pháp thượng thừa.
Thưa Nhân giả, thân con
Bảy năm hành bố thí
Lúc ấy con tuệ thí
Hết bảy năm đó rồi
Sau đó làm Sa-môn.
Theo lời Bạc Thắng Trí:
“Bảy năm là lâu dài
Mạng người rất ngắn ngủi
Hôm nay đem bố thí
Ai giữ được thân mình.”
Nhờ Thế Tôn dạy bảo
Con liền làm Sa-môn
Nhân giả trong bảy ngày
Con cạo tóc xuất gia
Tin tưởng làm Sa-môn
Tu tập theo pháp Phật.
Suốt hai mươi lăm năm
Tâm lặng trong như nước

Bỗng khởi niệm tặc ác
Đắm nhiễm, nhớ việc nhà
Làm những điều tổn hại
Cũng bỏ luôn diệu pháp
Với y, rất hổ thẹn
Mong cầu việc lợi dưỡng
Hủy nhục cả họ hàng
Bị mọi người căm ghét.
“Việc ấy nếu không làm
Sẽ không bị thù hận
Đã có chí giữ tịnh
Há lại nhớ nhà cửa
Mong gia tộc thanh lương
Mê đắm trong tà lợi.
Phải nên bỏ ý kia
Trọn đời không lìa giới
Thà thân này bị chết
Chẳng sống mà oán hận
Ta nên tìm dao bén
Hủy bỏ thân mạng này.”
Liên cầm lấy kiếm dao
Đoạn trừ duyên ràng buộc
Cắt đứt cấu trược rồi
Tâm liền được giải thoát
Trọn lòng hành độ tha
Khiến người dân an định.
Nay hưởng quả Từ bi
Nên mau gặp pháp sáng.
Xưa tuổi thọ sắp hết
Giảng thuyết pháp vi diệu
Nhờ làm được điều này
Tâm tịnh, được giải thoát.
Bậc Thích tử thần túc
Nhược căn Tát-ba-đạt
Tại ao A-nậu-đạt
Tự nói việc làm xưa.

M

Phẩm 23: A-NA-LUẬT (Vô Liệp - 9 bài kệ)

Xưa con từng nhịn ăn
Suốt đời để bố thí
Gặp được bậc Sa-môn
Đại thông Hòa-liệp-tra
Nên sinh vào tộc Thích

Hiệu là A-na-luật
Hưởng phước, tự vui chơi
Với tất cả kỹ nhạc,
Thấy Bạc Chánh Đẳng Giác
Liên khởi niệm ngưỡng vọng
Trong lòng rất sung sướng
Bỏ nhà làm Sa-môn.
Đời trước tu tinh cần
Tâm hành luôn kiên cố
Đã được Tam đạt trí
Đầy đủ như Phật dạy.
Tự biết mạng kiếp trước
Hành nghiệp đã trải qua
Bảy lần sinh cõi trời
Ngự Đao-lợi Thiên cung,
Bảy lần sinh nhân gian
Vào trong nhà tôn kính
Giàu sang, có đức lớn
Vàng, ngọc tự nhiên hiện.
Ở đây bảy, kia bảy
Sinh tử mười bốn lần
Đều biết rất rõ ràng
Việc làm ở đời trước
Quả bố thí như vậy
Ý chưa từng tham, ghét
Đời đời sinh ở đâu
Thường cầu không sinh tử.
Lúc ấy A-na-luật
Ở trong hội chúng Tăng
Tại ao A-nậu-đạt
Tự nói việc tiền thân.

M

Phẩm 24: DI-CA-PHẮT (Lộc Tử - 14 bài kệ)

Xưa con dắt chó dữ
Đi đến chợ bán thuốc
Gặp được bậc Duyên giác
Thân thể bị bệnh tật
Con cung cấp thuốc men
Điều dưỡng ngài bảy ngày
Vị ấy sau bảy ngày
Liền bay lên hư không
Thấy thế con kinh hoàng
Trẻ ở, người nhà bảo:
“Bậc Chúng Hựu quang lâm
Xuất gia học như thế.”
Tôi nghe trẻ nói vậy
Thấy Phật nhẹ vượt không
Trong tâm rất hoan hỷ
Một lòng chấp tay vái.
Nhờ ý được vui vẻ
Bố thí ngài thuốc men
Ở cõi trời hay người
Công đức tự nhiên hiện.
Nay là đời sau chót
Lại được làm thân người
Gặp Đấng Chánh Đẳng Giác
Bậc Đạo Sư tối thượng
Vào trong chúng họ Thích
Xuất gia làm Sa-môn
Đã đạt tâm vô trước
Diệt độ rất thanh lương.
Do xưa đã tạo phước
Nay được cúng rất nhiều
Y phục và ẩm thực
Giường nằm và ngọa cụ
Được chúng vá pháp y
Nhờ bố thí thang được
Được mọi người cúng thuốc
Không thiếu thốn, thường an.
Trời, người đến khuyên bảo:
“Bậc quốc chủ Bình-sa
Ngài nên đem thuốc thang
Cúng dường Di-ca-phất
Nước ngài sẽ được lợi
Các loại thuốc đầy đủ.”
Sai y vương Kỳ-vực

*Đem thuốc cúng Lộc Tử
Bốn phương dâng y dược
Đều đem đến cho con.
Ở trước vua Bình-sa
Con hiển bày sức thần
Bao nhiêu thuốc đem đến
Đầy chật cả gian nhà
Dâng đủ cho một ngàn
Hai trăm năm mươi vị.
Vị Tỳ-kheo Lộc Tử
Sức thần đủ Lục thông
Bên bờ A-nậu-đạt
Tự nói việc làm trước.*

M

Phẩm 25: LA-VÂN (10 bài kệ)

*Xưa con từng làm vua
Làm chủ nước Ma-kiệt
Với đông đảo nhân dân
Cai trị bằng nhân nghĩa.
Lúc ấy có Tiên nhân
Uống nước trong hào rãnh
Liên đi đến chỗ con
Trình tấu con như vậy:
“Đại vương, tôi là giặc
Uống trộm nước của Ngài
Xin hãy trách phạt tôi
Như trị người trộm cắp.”
Lúc đó con liền đáp:
“Tiên nhân giữ pháp được
Tôi tha thứ cho ngài
Cứ đi, tùy ý thích.”
“Đại vương, tôi hồ nghi
Tội ấy chưa trừ được
Xin hãy trách phạt tôi
Để tiêu trừ tội chướng.”
Con nhốt ông sau vườn
Rồi quên luôn sáu ngày
Sau sáu ngày qua rồi
Cũng không cho ăn uống
Do nhân duyên như vậy
Dù không có ác ý
Vẫn đọa ngục Hắc thẳng
Bị đốt sáu vạn năm.*

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẶNG KINH

*Do dư ương thuở xưa
Nay thọ sinh lần cuối
Phải ở trong bụng mẹ
Sáu năm mới được sinh.
Chưa từng khởi loạn ý
Thân, miệng không phạm tội
Mới biết được thật quả
Tội phước không lừa mình.
Như vậy ngài La-vân
Ở giữa các Tỳ-kheo
Bên ao A-nậu-đạt
Tự nói việc làm xưa.*

M

Phẩm 26: NAN-ĐỀ (14 bài kệ)

Vào thời Phật Duy Vệ
Con cúng nhà tắm ấm
Cho các Tỳ-kheo Tăng
Tự phát thệ nguyện rằng:
“Mong được như các ngài
Ở trong chúng Tôn quý
Đời đời được trong lành
Ly dục, không trần cấu
Thân tướng luôn tốt đẹp
Thanh tịnh như diêu hoa.”
Nhờ vậy khi mạng chung
Được sinh lên Thiên giới
Ở cõi trời hay người
Nhan sắc đẹp đoan chánh
Nhiều kiếp sinh ở đâu
Đều có thể lực lớn.
Mạng chung rời cung trời
Sinh ở chốn nhân gian
Chư Thiên và nhân dân
Ngắm con không biết chán.
Gặp tháp Bích-chi-phật
Con tu bổ trở lại
Trang hoàng thật đẹp nhã
Phan lọng treo ở trên
Lúc đó con phát nguyện:
“Muốn cầu được tướng tốt
Thân chói sáng vàng tía
Trang nghiêm không ai bằng.”
Nhờ đã làm phước này
Sinh nước Ba-la-nại
Làm con Chỉ-duy-ni
Tâm không hề giận, hại.
Thấy tháp Phật Ca-diếp
Trong lòng rất vui mừng
Vội vào trong chùa tháp
Dựng cột thật chắc vững
Do sửa sang tháp ấy
Và trang hoàng tháp Phật
Dựng trên một trụ đá
Được hưởng phước vô cùng.
Nhờ dư phước thuở xưa
Nên nay đời cuối cùng
Sinh vào tộc Thích vương

Được làm em Đức Phật,
Thân con tự nhiên có
Tướng tốt của Đại nhân
Trang nghiêm thành La-hán
Tâm trải khắp tam thiên.
Phật thấy khắp gọi con
Là đóa chánh bậc nhất
Đã trừ hết các lậu
Đạt được chân diệu pháp.
Nan-đề, em của Phật
Giữa chúng Tỳ-kheo Tăng
Tại ao A-nậu-đạt
Tự nói việc tiền thân.

M

Phẩm 27: BẠT-ĐỀ (19 bài kệ)

Ngày xưa lúa thóc hiếm
Đói khát rất hãi hùng
Có năm trăm Tỳ-kheo
Khất thực đều được cúng.
Tất cả các trưởng giả
Đều cúng cho Tỳ-kheo
Khất thực được trai thực
Liên đem đến cho con
Tuy món ăn thô dở
Thường giấu để nuôi thân
Họ cũng không thể biết
Nên đều theo lời con
Dân đói tẻ tọ đến
Để cầu xin đủ ăn.
Lúc đó con gắng sức
Vội rời đó bỏ đi
Bấy giờ họ chạy theo
Đuổi mãi để cầu thực
Dù hết sức theo sau
Cũng không sao theo kịp.
Con liền vượt sang sông
Rồi ngồi xuống bên bờ
Nhìn chung quanh bốn hướng
Chốn tịnh, không người qua
Hôm nay ăn một mình
Đồ ăn mềm, thơm ngon
Được no đủ thỏa mãn
Suốt ngày được an vui.

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Bấy giờ có Tỳ-kheo
Bậc Thế Tôn Duyên giác
Oai thần cao vời vợi
Đã trừ bỏ sinh tử,
Tâm con vốn thường nghĩ
Nghèo hèn thật khổ cực
Xưa không tu công đức
Nên nay thật khốn cùng
Liên khởi tâm thanh tịnh
Lòng hoan hỷ nghĩ suy:
“Nên cúng cho Tỳ-kheo
Vốn là Bậc Chúng Hộ.”
Thế Tôn liền nhận lấy
Trai thực của con dâng
Vì Ngài thương xót con
Bay lên ngự tầng không.
Lúc ấy con phát nguyện:
“Xin chớ để con nghèo
Đời sau sinh giàu có
Xinh tươi như hoa đẹp
Giống Thế Tôn chẳng khác,
Đời đời luôn được gặp
Khiến con nương pháp ấy
Như Nhân giả đã được.”
Nhờ đã tạo phước đó
Được mãi mãi an vui
Ở cõi trời hay người
Phước đã tạo tự đến,
Cũng được làm quốc vương
Trời, người vô số lần
Chưa từng đọa ác đạo
Cũng không có tội chướng.
Nhờ có dư phước ấy
Nay là đời cuối cùng
Thọ sinh nhà quyền thế
Dòng đại tộc Thích vương.
Lúc trước Phật Thế Tôn
Trở về thăm quê hương
Con cùng các hoàng thân
Xuất gia làm Tịch chí.
Xưa con đã lập nguyện
Đến nay được như ý
Thành bậc Vô sở trước
Diệt độ rất thanh lương.
Sa-môn bỏ uy quyền

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

*Bạt-đề theo Phật dạy
Bên ao A-nậu-đạt
Tự nói hành nghiệp xưa.*

M

Phẩm 28: LA-BÀN BẠT-ĐỀ (14 bài kệ)

Thời Phật Câu-lâu-tần
Được người xây dựng tháp
Lúc ấy con ở đấy
Thấy ngôi chùa quá to
Khi xây dựng tháp ấy
Con buông lời trách rằng:
“Tháp này lớn vô cùng
Bao giờ mới thành tựu
Nên làm ít công đức
Như vậy dễ thành hơn
Đã đỡ hao công sức
Chùa tháp cũng mau thành.”
Miệng thốt ra lời dữ
Do lời nói tạo tội
Sau khi tuổi thọ hết
Liên đọa vào địa ngục,
Mãn báo địa ngục ra
Mang thân lùn, xấu tệ
Đời đời sinh ở đâu
Bị mọi người khinh chọc.
Đến thời Phật Ca-diếp
Làm quạ đen chim đỏ
Đường đến Ba-la-nại
Bay liệng giữa rừng cây,
Thấy hào quang Thế Tôn
Chúng Tỳ-kheo theo hầu
Liên theo Phật đánh lễ
Cất tiếng kêu não nuột.
Khi Thế Tôn du hành
Trong thành Ba-la-nại
Đều theo Ngài ra vào
Thường bay quanh kêu hót
Nhờ làm công đức ấy
Lại được làm thân người
Gặp Đấng Chánh Đẳng Giác
Bậc Đạo Sư tối thượng
Xuất gia làm Sa-môn
Là đệ tử Đức Phật
Thành tựu Vô sở trước
Diệt độ thật thanh lương.
La-hán được tự tại
Sức thần đủ Lục thông
Được gọi bậc Trì pháp

Chánh chân có biệt tài
Tất cả chúng tụ hội
Lắng nghe tiếng của con
Chư Thiên và nhân dân
Tất cả đều hoan hỷ.
Con tạo tội chút ít
Cũng tạo phước không nhiều
Đều phải thọ thật quả
Các tội phước đã tạo.
Ngài La-bàn Bạt-đề
Ở trước chúng Tỳ-kheo
Bên ao A-nậu-đạt
Tự nói việc làm xưa.

M

Phẩm 29: MA-ĐẦU-HÒA-LUẬT-CHÍ (21 bài kệ)

Xưa tại Duy-da-ly
Con thọ thân khỉ lớn
Chạy đến cầm bát Phật
Các thầy thấy la mắng:
“Đừng làm bể bát Phật.”
Thế Tôn bảo chúng Tăng:
“Các thầy chớ la rầy
Nó không làm bể bát.”
Lúc ấy con cầm bát
Từ từ trèo lên cây
Lấy đầy một bát mật
Vừa từ cây trở xuống
Tay cầm bát mật đầy
Dâng lên Đức Thế Tôn.
Trong mật có trùng như
Bạc Chánh Giác không nhận
Vì Phật thấy trong bát
Ong chết cùng mật tạp.
Con làm sạch bát mật
Lại dâng lên Đức Phật
Thế Tôn bèn xem xét
Và cũng không thọ nhận
Con lấy nước rửa sạch
Rồi đến trước đánh lễ
Lấy nước rưới lên trên
Đổ đầy một bát khác
Cúng dường Thế Tôn xong
Tâm vô cùng hoan hỷ.

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Thế Tôn, Đấng Tối Thượng
Lúc đó độ ông chết
Liên thọ nhận bát mật
Ngài dùng với các thầy.
Khi ấy con vui mừng
Chấp tay hướng lên Phật
Chuyên tâm gần Pháp vương
Lòng con luôn tinh tấn
Lúc ấy con phát nguyện:
“Khiến con làm thân người
Đời sau gặp Thế Tôn
Liên hiểu nghĩa tối thượng.”
Nhờ tạo phước đức ấy
Nên được làm thân người
Gặp Đấng Chánh Đẳng Giác
Bậc Đạo Sư vô thượng
Xuất gia làm Sa-môn
Theo hầu bên Đức Phật
Con được vô sở trước
Diệt độ rất thanh lương
Làm La-hán tự tại
Sức thần đủ sáu thông
Lấy tên là Xuất Mật
Các Tỳ-kheo cũng biết.
Nhờ trước đã tạo phước
Nên nay được kính trọng
Cùng mấy trăm Tỳ-kheo
Du hành khắp đây đó
Dù gặp nơi nghèo khổ
Tỳ-kheo Tăng đói khát
Tâm tự phát nguyện rằng:
“Tôi muốn được nước mật.”
Biết tâm con đang nghĩ
Mọi người liền trở về
Đem đến mật, cơm ngon
Dâng lên con cúng dường.
Con vừa thọ nhận xong
Tự nhiên hóa ngon bổ
Dùng đó cúng chúng Tăng
Khả ý, rất no đủ.
Khi con sinh ra đời
Do công đức thuở trước
Vượt thoát rất nhẹ nhàng
Hiểu thấu chân diệu pháp.
Như xưa con đã nguyện

*Liên được như ý muốn
Cúng dường Phật Thế Tôn
Sở cầu được đầy đủ.
Các Nhân giả đều rõ
Con đã tạo công đức
Nên nay hưởng thật quả
Khả ý, tốt, an ổn.
Như thế ngài Xuất Mật
Ở giữa chúng Tỳ-kheo
Tại ao A-nậu-đạt
Tự nói việc làm xưa.*

M

Phẩm 30: THẾ TÔN (50 bài kệ)

*Bậc Quang Minh tối thượng
Giữa thế gian, tối tôn
Đã trừ hết cấu nhiễm
Hàng phục các hội chúng
Bậc Thông Tuệ thấy khắp
Đại Nhân thông tất cả
Vượt thoát oán, sợ hãi
Thuyền pháp đến bờ kia,
Thấu triệt vòng chuyển hóa
Vui thay, thương thế gian
Độ thoát khỏi sinh tử
Vì nghĩa cứu chúng sinh
Trừ khử cho mọi người
Mở hết các trời buộc
Bậc Tối Thắng giữa đời
Thuyết pháp để khai ngộ.
Bậc Đại Nhân toàn trí
Danh Đại hùng vang xa
Pháp diệu sáng vô biên
Độ thoát bằng thắng pháp.
Đại lực không phân biệt
Mở bày tuệ sáng lớn
Khuyến dạy mọi thế nhân
Bậc Y Vương cứu độ.
Thế Tôn không oán sợ
Vô thượng trừ ưu sầu
Vì từ mẫn nên độ
Chúng sinh trong ngục lớn.
Bậc Long Trượng, Sư Vương
Đại Tỳ-kheo vô trước*

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Thế Tôn đại trí tuệ
Cứu tế chúng trần lao
Tinh tấn có đại lực
Phương tiện rất kiên cường
Hướng dẫn chúng trời, người
An tịnh trong đạo lớn.
Phật, Thiên Chủ tối thượng
Tất cả chúng quỷ thần
Đều lay Bậc Thắng Trí.
Phật thương xót thế gian
Nên thường trụ sinh tử
Quyết phá lưới Ma vương
Sức thần đại từ bi
Độ thoát khỏi ngục lớn.
Bậc Long Tượng trời người
Đầu tiên giữa chúng hội
Quảng diễn giảng pháp yếu
Đưa chúng đến tịch tịnh
Bậc Tôn Trưởng Tiên nhân
Thọ lãnh pháp Thế Tôn
Thành bậc Đại đệ tử.
Đạo Sư đức tối thắng
Bậc Chúng Hựu tối tôn
Bậc Vô Thượng diệt khổ
Độ tận khắp muôn nơi,
Bậc đủ các tướng tốt
Đoạn tuyệt các sắc dục
Dứt sạch các ân ái
Bấy giờ đến cung rồng
Tại ao A-nậu-đạt
Mọi việc làm thành tựu
Bay lên trên hư không
Chúng đệ tử vây quanh
Gồm năm trăm La-hán
Vị bi mẫn xót thương
Từ tâm ban khắp thế
Quán sát chúng Tỳ-kheo
Sau đó Phật tự thuyết:
“Nghe rõ lời Ta nói
Hạnh nghiệp của tiền thân
Thuở xưa có tạo tác
Nay phải bị dư ương
Thân mạng Ta lúc trước
Làm người tên Văn La
Phỉ báng Bích-chi-phật

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Thiện Diêu, bậc Vô nhiễm;
Mọi người đều kéo đến
Bắt trời Phật Thiệu Diêu
Nhốt vào ngục cầm giam
Bắt đi như tử tù.
Lúc ấy thấy Sa-môn
Bị trời buộc khổ não
Lòng Ta bỗng thương xót
Nên cứu thoát cho Ngài.
Bởi do tội ương này
Đọa địa ngục rất lâu
Sau được sinh làm người
Thường bị đời phỉ báng.
Do nghiệp tội dư sót
Ở vào đời sau cùng
Ngoại đạo Tu-đà-lợi
Nghị luận phỉ báng Ta.
Từng là Bà-la-môn
Học rộng, giỏi đạo thuật
Có năm trăm đệ tử
Đang giảng trong rừng cây
Thì có bậc Thần túc
Tỳ-kheo ngũ thông lại.
Ta thấy đạo nhân tới
Phỉ báng lời ác hiểm:
“Ông quá nhiều ái dục
Tự cao sống trong rừng.”
Các Ma-nạp¹ nghe vậy
Cùng theo Ta rao truyền.
Khi ấy chúng học chí
Đến nhà nhà xin ăn
Phỉ báng với mọi người:
“Tiên nhân có dục ược.”
Do phạm tội như vậy
Bị Tu-đà-lợi mắng
Năm trăm đệ tử Phật
Cũng đều bị khinh chê.
Phật là Nhất Thiết Trí
Còn phỉ báng sai lầm.
Năm trăm đệ tử ấy
Chính Tỳ-kheo các ông
Phạm tội ương đó rồi

¹. Ma-nạp 𑖀𑖩𑖫𑖬 (Sankrist: Mānavaka) còn phiên âm là Ma-nạp-bà, Ma-nạp-bà-ca, Ma-nạp-bà-phọc-ca, Na-la-ma-na, có nghĩa là: nho đồng, niên thiếu, người, trưởng giả, niên thiếu tịnh hạnh (người ít tuổi sống tịnh hạnh).

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

*Phải đọa trong ác đạo
Rơi vào ngục Thái sơn
Chịu khổ đau tàn khốc.
Vì do dư ương này
Bị mỹ nữ Chiên-già
Ở trong hội chúng lớn
Lén vu oan hại Ta.
Từng làm ba anh em
Cùng nhau tranh của cải
Xô người xuống vực sâu
Lấy đá đè cho chết.
Vì phạm tội như vậy
Đọa địa ngục Thái sơn
Bị đốt tại Hắc thằng
Khổ đau không thể tưởng,
Cũng do tai ương ấy
Điều-đạt đẩy đá đè
Đá rơi xuống văng tung
Trúng đập ngón chân Phật.
Lái thuyền vào sông biển
Cùng muốn vượt biển sâu
Khi cùng đi trên thuyền
Rút dao giết thương nhân
Vì phạm tội báo này
Thân đọa trong địa ngục
Bởi do dư ương ấy
Gươm sắc hiện trước Ta.
Từng bắt cá đem bán
Lúc đó Ta vui mừng
Chính do phạm tội ấy
Đọa địa ngục Thái sơn
Ngục Hắc thằng đốt thiêu
Chịu khổ rất đau đớn.
Nay vua Tỳ-lâu-lặc
Giết hại toàn họ Thích
Chính do dư ương ấy
Ngày nay bị đau đầu.
Thời Thế Tôn Duy Vệ
Mắng chửi đệ tử Ngài:
“Không nên ăn gạo thơm
Chỉ nên ăn lúa mạch.”
Bởi do đã phạm tội
Miệng nói lời độc ác
Đọa vào ngục Hắc thằng
Thọ khổ không thể xiết,*

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Lại do dư ương này
Bà-la-môn kết oán
Thỉnh Ta suốt một thời
Ba tháng ăn lúa mạch.
Từng là vị y sư
Chữa bệnh con trưởng giả
Kê đơn thuốc lẫn lộn
Khiến bệnh càng nặng thêm
Vì phạm tội lỗi này
Đọa địa ngục rất khổ.
Lại do dư ương ấy
Cho nên bị kết ly.
Tiền thân xưa của Ta
Từng là thầy dạy võ
Cùng lực sĩ thi tài
Giết chết luôn đối thủ
Bởi vì phạm tội đó
Thọ khổ không lường được
Lại do trả dư nghiệp
Nên đau như bên hông.
Xưa Nan-đề-hòa-la
Khinh hủy Phật Ca-diếp
Nay có người thấy Ta
Bảo: “Không đấng Phật đạo.”

